

ת"פ 1421/06 - מדינת ישראל נגד דורין שניר

בית משפט השלום בנצרת

30 אפריל 2017

ת"פ 1421-06-14 מדינת ישראל נ' שניר

בפני: כב' השופטת הבכירה-לילה יונג-גפר
הממשימה מדינת ישראל
נגד דורי שניר
הנאשם .

החלטה

בפני בקשה למתן החלטה בדבר קובלותן של שתי ראיות אותן ביקשה הממשימה להגיש: הוועדה שגביה המפקח, מר עופר בן-עזרא, מן הנאשם, והקלחת שיחה בין המפקח ובין הנאשם.

הרקע לבקשת וההלים

1. נגד הנאשם הוגש ביום 16.6.1. כתוב אישום המצביע לו עבירות של סיכון דרכים ונתבי שיט, ומעשה פיזור ורשלנות.

2. בחלוקת אגוז יצוין כי כתוב האישום גורס שהנאשם עבד כמשיט באגם הכנרת, ולכארורה, ביום 13.4.8.13 השת סירה בኒצ'ב לאחד מחופי הכנרת, ובה חמישה אנשים, ולה חובר מתקן גירירה מסוג "אבוב" בו שטו ארבע נסעות נוספות. במקביל, השיט מיכאל בן יعيش סירת מנוע אשר הפליגה מדרומ לצפון לעבר אותו החוף, על גביה נושא אחד ואשר גררה מתקן מסוג "בננה" עליו ישבו 8 נוסעים, אחד מהם בשם אריה גולדשטיין. במהלך השיט, נפל אריה מן הבננה. משחיחין מיכאל באירועה בתוך המים, סובב את הסירה והשיט אותה בחזרה לכיוונו במטרה להקיפו ולאספו חזרה לבננה. הנאשם, שהשיט את הסירה באותה עת לעבר אותו אזור, הפנה על פי הנטען את מבטו לאחר, לא שט לבו לנעשה בקדמת הסירה, והתקרב עם הסירה ב מהירות לעבר אריה, אשר נופף מטהו המים לעבר הנאשם. הסירה פגעה באירועה בעוצמה רבה, אף שאירועה קופץ בתוך המים במטרה להימלט מן הפגיעה.

כתוצאה מהפגיעה, הוביל אריה לבית החולים במצב קשה, שם נותח ואושפז ונגרמו לו חבלות מרובות בגוף, טראומה רב מערכתית, פצעים ושבירים רבים. בנוסף סבל אריה מחרדה והגבלה קשה בתנועה ובתפקוד היומיומי.

.3. הנאשם הודה בהשתת הסירה, בזמן ובמקום, אך כפר בכל יתר עובדות כתוב האישום, ובתוך כך כפר באחריותו לגרימת תאונת השיט, ובנסיבות המתארות את התרחשות התאונה ואת הפגיעה בנפגע העבירה.

.4. במהלך הבאת הריאות במשפט, העידה המאשימה את מר עופר בן-עזרא, מפקח מטעם רשות הספנות והנמלים ומנהל נמל טבריה. באמצעות העד הוגש דוח חקירה אותו ערך בנוגע למפורט בכתב האישום במסגרת תפקידו (ת/11), ובהתאם לכתב מינוי שהוענק לו ע"י מנהל רשות הספנות והנמלים (ת/10), וכן אסופה מסמכים אשר שימושה אותו בהכנות הדוח (ת/12). יציר, כי הסגנון התנגד לשמייעת עדותם של המפקח כעדות מומחה, בטענה כי הדוח לא נערכ בדרך הקבועה לכך בפקודת הריאות, אך בהחלטה מנומקת מיום 1.3.17 הותרו העדות והגשת המסמכים האמורים.

.5. במסגרת עדותו של המפקח ביקשה המאשימה להגיש באמצעות גליון תשאול המתעד הودעה שגביהמן הנאשם בסמוך לאחר האירוע, במהלך החקירה אותה ערכ במסגרת תפקידו (להלן: "ההודעה"), וכן הקלהת שיחת טלפון שהתקיימה בין המפקח ובין הנאשם במועד מאוחר יותר (להלן: "ההקלטה", ושתין יחד: "הריאות").

.6. הסגנון התנגד לקבילותן של שתי הריאות, וזו הבקשה המצריכה הכרעה עצת.

טענות הצדדים

.7. הסגנון טוען כי המפקח לא היה מוסמך לעורוך חקירה בעבירה פלילית, כי ההודעה נגבתה בהעדך זהה, מבלתי למסור לנאשם מהן החשדות העומדות נגדו, ומבלתי שהודע לו על זכויותיו או שהתאפשר לו למשמש את הזכות להיוועץ בעורך-דין לפני החקירה. ככל היוטר, היה מוסמך המפקח לעורוך בדיקה, שמצויה אינם יכולים לשמש לחובת הנאשם במקרה של חקירה פלילית. עוד נטען כי ההודעה אינה נשאות תאריך ואין אפשרות לדעת מתי נגבתה מן הנאשם.

.8. באשר להקלטה, טוען ב"כ הנאשם כי מאותם נימוקים אין לקבל גם את ההקלטה כראיה. ההקלטה בוצעה מבלתי להזuir את הנאשם ולהודיע לו על זכויותיו. כן טוען, כי ההקלטה לא הייתה חלק מחומר החקירה שהומד לעיניו של הסגנון, אלא שנודע לראשונה למאשימה על קיומה של ההקלטה כולה לאחר הגשת כתוב האישום, ונשלחה אל הסגנון בדוא"ל רק ביום 27.2.17.

.9. ב"כ המאשימה הפנתה לדברי המפקח בעדותו (פרוטוקול הדיון מיום 1.3.17, עמ' 40, ש' 14-15) לפיהם הוא חקר את הנאשם ורשם את הדברים מפי ביום האירוע, ולא זהoir אותו, מפני שבמסגרת תפקידו הוא אינו חוקר באזהרה. העד לא ניהל את החקירה מטעם המשטרה, אלא במסגרת תפקידו כחוקר תאונות שיט מטעם רשות הספנות והנמלים ודברי הנאשם נגבו במסגרת הودעה "פתוחה". נטען כי פעמים רבות נאים נחקרים באופן מיידי כחודים במסגרת חקירה משטרתית, אלא שנערך תשאל ראשוני בהודעה

פתוחה, ותיעוד של אותן הודעות מוגש לבית-המשפט אף שהם לא הוזהרו. התנאי לקבלת אותן הודעות הוא כי נמסרו באופן חופשי ומרצון.

לטענת המאשימה, מדובר בדברים שנרשמו מפי הנאשם, באופן חופשי, ומלבד מסירת אותה הودעה נחקר הנאשם פעמיים במשטרה, ולא טען כי הדברים שמסר באותה הודעה אינם נכונים. בנוסף, טענה המאשימה, כי ניתן לקבל את האמרה כראיה במשפט באמצעות העד, ובתנאים הקבועים בסעיפים 11 ו-12 לפקודת הראות, בין אם רואים את המפקח כאיש מרות ובין אם לאו.

10. באשר להקלטה טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בגרסה מאוחרת של הנאשם באשר לנסיבות התרחשויות התאונה, ולפיכך מדובר בחומר חקירה רלוונטי וקיים. ב"כ המאשימה אישרה כי קיומה של ההקלטה הובא לידיут המאשימה לראשונה במהלך ריאנון העד לקראת עדותם בבית-המשפט. מיד עם היעוד דבר קיומה של הקלטה ביקש ב"כ המאשימה מהעד להסבירה לדיהomid עם קבלתה העבירה עותק ממנה לידי הסגנו. לדבריה, עם קבלת חומר החקירה החדש פעולה המאשימה כנדרש, וכעת מבקשת היא להגישו לבית-המשפט על-מנת שתהייה בפניו התמונה המלאה.

11. לבסוף טענה ב"כ המאשימה כי ההחלטה אישרה שישנם מצבים בהם ניתן להגיש אمرות חז' של NAMES, אף שנגבו מבלי שהוזהרו ובבלתי שהודיע להם על זכויותיהם וביניהן זכות היעועצות, והודעות אלה הן קבילות כאשר הפרת זכויות הנאשם לכוראה טובא בחשבון בעת קביעת משקל ההודעות.

דין והכרעה

12. לאחר שעניינו בראיות אותן בקשה המאשימה להגיש, ושמעתי את טענות הצדדים, הגיעו לכל מסקנה כי הן ההודעה והן הקלטה הן ראיות קבילות, והנני מתירה את הגשתן.

אדון בקבילותו של כל אחד מן המנסכים בנפרד.

ההודעה

13. סעיף 11 לפקודת ראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "הפקודה") שכותרתו "הוכחת אמרה של הנאשם" מאפשר להוכיח אמרה נגדו נאשם בעדותו של אדם ששמע אותה, ואם נרשמה בכתב, וה הנאשם חתום עליו, ניתן להוכיח האמרה בעדותו של מי שהוא נוכח באותו מעמד.

משמעות וקובע סעיף 12(א) לפקודה, כי: "עדות על הodiumו של הנאשם כי עבר עבריה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההodium ובית המשפט ראה שהodium הייתה חופשית ומרצון".

14. יובהר כי הסעיפים לעיל מתייחסים לכל אמרה של הנאשם לסתורו בית-המשפט הנוגעת לעניין ויש לה

משקל ראייתי לאכורי, ואין הכרה שמדובר בהודיה ישירה במעשים (!). קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמ' 2-3 (תש"ע-2009)).

15. הסגנון אינו חולק כי מדובר בדברים אוטם מסר הנאשם מרצונו הטוב והחופשי, ללא לחץ או כפיה, אך מקבל על כך שה הנאשם לא הוזהר טרם מסירת הדברים, מפני החוקר, כי עומד לצרכו חסין מפני הפללה עצמית ולא הודיע לו על הזכות להיוועץ עם עורך-דין.

¹⁶ בע"פ 6613/99 סמירק ב' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529, 546 (2002) קבע בית-המשפט העליון כי:

"כלכל, הגישה שהשתרשה משל השנים בפסקתו של בית-משפט זה הייתה כי בהיעדר אזהרה שלעצמה אין כדי לפסול הودאה, כל עוד הוכיח כי ההודאה ניתנה מרצון טוב וחופשי".

עוד הבחינה הפסיכית בין הودאה הנמסרת בפני "איש מרות" ובין הודאה הנמסרת בפני מי שאינו איש מרות. איש מרות הוא "אדם המוסמך על-פי הדין לחקרו ולרשום הודות", כאשר לצד הסמכות לחקרו קיימת ועומדת החובה להשיב תשובות אמת, להוציא תשובות שיש בהן כדי להפליל את הנחקר" (קדמי, שם, בעמ' 13). אולם, דין אחד להודיה בפניו איש מרות ולהודיה בפניו מי שאינו איש מרות, לעניין כוחן לשמש בסיס להרשותה בפליליים, שכן גם זו וגם זו, אינן קובלות אלא אם עמדו ב מבחון הקובלות הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, והן לא תושמנה בסיסית יחד להרשותה אלא אם כן יימצא לצדן "דבר מה" לאיומות תכנן (שם, בעמ' 14).

17. בפני בית-המשפט הוציא כתב המינוי של המפקח לחקירה התאונה הנדונה, אשר הוענק לו על-ידי מנהל רשות הספנות והנמלים ביום 5.8.13, למחמת האירוע נשוא כתב האישום (ת/10). בכתב המינוי מוזכר המקור לסמכות לביצוע המינוי - תקנה 99 לתקנות הנמלים (בティוחות השיט), התשמ"ג-1982. תקנה 100 לאותן
תקנות מפרטת מהן סמכויות החוקרים:

"החוקר יחקור את מקרה התאונה, ולשם כך רשאי הוא -

- (1) לגבות עדויות בעל פה ובכתב היכלות לדעתו להועיל לחקירה; (הדגשה שלי ל.יג.).
 - (2) לבקר במקום התאונה ובכלי השיט המעורב בה ולבדקם...
 - (3) לעשות כל דבר אחר כפי שימצא לנכו מועיל לשם החקירה."

18. הנה כי כן, המפקח פועל כחוקר בהתאם לסמכות שהוקנעה לו כדין, בתקף סמכותו ובמסגרת תפקודו הודיעה בכתב מן הנאשם. לפיכך, ניתן לראות בו כמי שגביה את ההודעה כ"איש מרות" (השו: ע"פ (ארצ) 13/07 ניר עם כהן יר��ות אגודה שיתופית חוקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והתעסוקה (פורסם בנבבו, 6.9.2009), סעיפים 33-34). מכל מקום, המשמעות הנינתנת למונח "איש מרות" הנה רחבה, ואופן שנככל בו לא רק מי ש"מרות" נועצה בסמכויות החוקה שמעניק לו החוק, אלא גם כל מי שהוא איש הרשות (קדמי, שם, בעמ' 14, בפסקה ו').

19. ההודעה שאותה מבקשת המאשימה להגיש הנה הودעה שנגבתה בכתב, נרשמה על-ידי המפקח מפני הנשם, בצורה של שאלה ותשובה, ונחתמה על-ידי הנשם.

20. בעניין סמירק שאוזכר לעיל נקבע כי הדרך המקובלת להוכחת הודהה בפני איש מרות היא הגשת אימරה בכתב שנגבתה מן הנשם וחתוימה על-ידי, בליוי עדות על אודוט נסיבות גביית האימරה על-ידי החוקר ששמע את הודהה מפני הנשם וראה אותו חותם על הכתב. כך יתאפשר לבית-המשפט להתרשם מנוסח הדברים ומואופן ניהול החקירה (שם, בעמ' 547). קדמי מציין בספרו כי, "נרשמה הודהה בכתב על-ידי איש מרות - יטיב איש המרות לעשות אם ינהג לעניין צורת הרישום על-פי הוראות פקודת הפרוצדור הפלילית (עדות). עם זאת, איןabei שמייתן של הוראות אלו, כשלעצמה, כדי להביא לפסילתתה של הודהה כראיה." (שם, בעמ' 10).

21. לדברי המפקח, ההודעה נרשמה ביום האירוע, אך לטענת הסגנון העובדה שלא נרשם על-גביה ההודעה תאריך גבייתה מותירה מקום לספק בדבר. מכל מקום, אין מחלוקת כי ההודעה נגבתה סמוך לאחר האירוע, וכך עולה גם מדובר בחקירה שנערכ עלי-ידי העד ביום 13.9.12, לפיו: "עם קבלת המינוי לחזור את האירוע, לגביי עדויות רבות מעורבים באירוע על מנת לקבל תמונה כללית ברורה ככל הניתן, ובזמן הקרוב ביותר למועד האירוע..."

22. בהודעתו למפקח מסר הנשם כי מיד לאחר האירוע כאשר חזר עם הסירה לחוף, הגיעו למקום המשטרה והוא עוכב לחקירה בתחנת משטרת טבריה.

עjon בהודעת הנשם במשטרה (ת/33) מעלה כי נגבתה ביום 13.8.4.17 בשעה 17:57, הכולמר: כשעה - שעה וחצי לאחר האירוע, ובכך יש כדי לאפשר קביעה ולפיה חקירותו הראשונה של הנשם במשטרה קודמת לחקירה על ידי המפקח.

אין חולק כי בפתח חקירתו ת/33 נמסרו לו סעיפים חדשנות נגדו, הוא הוזהר והועמד על החיסין מפני הפללה עצמית, זכות השתקה וזכותו להיוועץ בעורך-דין (יצוין כי הסגנון לא התנגד להגשת הודהה זו, ואין, איפוא, חולק כי הנשם אכן הוזהר כאמור והועמד על זכויותיו).

ההודעה אותה גבה המפקח נגבתה, איפוא, במועד מאוחר יותר, לאחר שהנשם כבר הוזהר על ידי החוקר המשטרה באשר לחדשנות נגדו והובחו לו זכויותיו, לרבות זכות הייעוץ עם עורך דין, ומילא, כאשר נחקר על ידי החוקר, ידע כבר כי זכותו להיוועץ בעורך דין, כי הוא רשאי לשמור על זכות השתקה וכי כל מה שיאמר עלול לשמש ראייה נגדו, וחרף זאת בחר למסור גירסה שעיקריה דומים לגירסה שמסר בפני חוקר המשטרה.

23. אולם בכל האמור לעיל לא די. שומה על בית-המשפט להוסיף ולבחון האם עומדת ההודעה ב מבחן כלל הפסילה הפטיקתית שנקבעה בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(1) 461 (2006). כלל זה מעניק לבית-המשפט שיקול דעת להורות על פסילת ראייה שהושגה שלא כדין, אם הוא סבור כי קבלתה תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנשם להילך הוגן, החורגת מגדרי פסקת הגבלה, תוך איזון בין התכליות של

חשיפת האמת מחד, ושמירת זכויותו של הנאשם מאידך. הכל נועד להבטיח קיומו של הליך פלילי הוגן בכל הקשור להשגתן של ראיות על-ידי הרשות, ומכך לאזכיות השתקה וההיוועצות מעמד של מרכיב חוקתי בהליך הפלילי (קדמי, שם, בעמ' 2, 38-39).

24. בפסק דין יששכרוב הדגש בית-המשפט כי מדובר בדוקטרינה יחסית, וכי אין לקבוע כי כל פגיעה בזכות מגנת של החשוב תוביל בהכרח לפסילת הودאות בהתאם לסעיף 12 לפקודת הראות, כאשר בנסיבות בהן הפגיעה אינה מובילה לפטילת קבילות היהודאה, ניתן להביא בחשבון את הפגיעה במסגרת קבילה משקלת הראייתו (שם, בפסקאות 26, 62).

בפסק-הדין נמנו שלוש קבוצות שיקולים רלוונטיים: האחת, נוגעת לאופיה ולחומרתה של אי החוקיות או ההגנות שהייתה קרוכה בהשגת הראייה. במסגרתה יבחן, בין היתר, מאפייני התנהגות הפסולה של הרשות ומידת הפגיעה שלה, אם בכלל, בזכויות הנחקר; השנייה, נוגעת למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה, על מהימנותה וערכה הוכחתי של הראייה; השלישית, בוחנת את השפעת פטילת הראייה על מלאכת עשיית הצדקה במובנה הרחב, ואת המחיר החברתי הכרוך בפטילת הראייה, הנגזר בין היתר מחומרת העבירה.

25. בדנ"פ 5852/10 מדינת ישראל נ' מאיר שםש (פורסם בנבו, 9.1.2012), דין בית-המשפט העליון בהודעות שנגבו מעובי רכבת ישראל על-ידי ועדת חקירה פנימית של רכבת ישראל, בקשר לשתי תאונות רכבת. במקביל נפתחה חקירה פלילית, ומשטרת ישראל דרשה לקבל לידי את אותן הודעות. הנאשם בהליך הפלילי טענו כי ההודעות נגבו תוך פגעה בהליך הוגן, בחיסין מפני הפללה עצמית ובסודיות העדויות בפני ועדת החקירה, ולפיכך אין מקום להורות על העברתן לידי המשטרה.

בית-המשפט העליון קבע בפסק-הדין ארוך ומפורט כי הקבלות ואופן הפעלת דוקטרינת הפטילה הפסיקתית מסורה לבית-המשפט שידון בהליך הפלילי העיקרי, ולא בהליך המוקדמי טרם הגשת כתב האישום. עוד הוסיף וקבע בית-המשפט כי אין מקום ליצור חיסין הלכתי חדש בגין העדויות הנמסרות בפני ועדת חקירה פנימית תוך הדגשת "האינטרס הציבורי המשמעותי בבירור האמת בנוגע לאותו התרחשותן של תאונות דרכים (רבות תאונות רכבת) ובהטלת אחריות (פלילית, ממשנית או אזרחיות) על האחראים לתאונות אלה".

יחד עם זאת, נאמר מפי כב' הנשיאה (בדימוס) בינиш כי קיים ספק אם ניתן לעשות שימוש בהודעות שנגבו בתנאים אלה על-ידי ועדת החקירה במשפט הפלילי עצמו, וכי שאלת זו טעונה בჩינה על פי דיני הראות המתיחסים לקבלות הודעות שנגבו מכוח חובה למסור עדות ולא כבוד הזכות להימנע מהפללה עצמית (ר' פסקה 24 לפסק הדין).

26. ברע"פ 8860/12 מקסים קווטלייר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.1.2014), בהתייחס להליך שimeoע מינהלי של פטילת רישון בפני קצין משטרת, קבע בית-המשפט העליון יש להבחין בין חקירה פלילתית ובין הליך המינהלי, וכי אין להחיל את זכות ההיוועצות וחובת המידע בהליך המינהלי.

מעיון במקור סמכותו של המפקח כפי שהובא לעיל, אין קיימת חובה שבידן על המפקח, בעת שהוא עורך חקירה בעניין תואנות שיט, להזuir את הנחקר ולהעמידו על זכויותיו. אף הפסיקה בעניין קוטלאיר מלמדת כי בעת הפעלת סמכויות מנהליות, אין מקום להחיל את חובת הידיע וזכות הייעוץ. יחד עם זאת, מפסקין דין בעניין יששכרוב ו-שמעש לעיל, עולה כי הבאהה של ההודעה כראיה במשפט פלילי אכן כפופה ל מבחני הפסולות שאומצנו בפסקיקה.

27. אין חולק, כי ההודעה נגבתה על-ידי המפקח מבלי שהנאשם הזהר על ידו, ומבלוי שהודיע לו על זכויותיו ובהן הזכות להיעוץ בעורך דין. הדברים עולים הן מדברי העד עצמו, לפיהם איןנו נהוג לחזור באזהרה, והן מטעוני ב"כ המאשימה.

עם זאת, ההודעה נגבתה על-ידי המפקח זמן לא רב לאחר שהנאשם נחקר במשטרה, חקירה שהתקיימה בתחנת המשטרה מיד לאחר התאונה ובאותו היום. בהתאם לעדותו של המפקח, הוא חקר את הנאשם "באותו ים" (פרוטוקול מיום 17.3.17, עמ' 40, ש' 14). הנאשם הזהר במשטרה זמן קצר קודם לכן והועמד על זכויותיו, והוא ברור לו כי עומדים נגדו חשדות בפלילים. גם מהבחינה ה取证ית אין הבדלים בין ההודעה אותה מסר במשטרה ובין ההודעה אותה מסר בפני המפקח, והגרסה הנהננה אותה גרסה.

28. בנסיבות אלה, מסקנתי היא, כי השגת הראייה לא הייתה קרוכה בפגיעה בלתי-מידתית בזכויותו של הנאשם, אם בכלל. מידת ההשפעה של העדר האזהרה והיעוד לפני חקירת המפקח זניחה, שהרי הנאשם הוועמד על זכויותיו בעת חקירתו במשטרה זמן קצר לפני כן, ומסר גרסה דומה. ניתן, איפוא, להניח שגם אילו הזהר והועמד על זכויותיושוב על ידי החוקר, היה מוסר אותו דברים.

מайдן, מדובר בראיה מהותית בעלת חשיבות לגילוי האמת, שיש בה כדי לספק לבית המשפט כלים לבחינת מהימנותו של הנאשם וסבירות גירסתו.

29. כפי שצוין בעניין יששכרוב - אי מתן הודעה בדבר זכות הייעוץ, אין בה כשלעצמה כדי להוות אמצעי חקירה פסול מן הסוג הגורם אוטומטית לפסילת קובלותה של ההודאה, ורק "פגיעה ממשמעותית וחמורה באוטונומיה הרצון ובחופש הבחירה של הנאשם במסירת הודאותו בחקירה, טוביל לפסילת ההודאה" (שם, פסקאות 34-36). פגיעה כזו לא הוכחה בעניין דנן, וכפי שציינתי לעיל, ההפר הוא הנכון.

30. מבלי לפגוע בתוצאה אליה הגיעתי, אומר כי לעניות דעתך יש מקום לעורוך שניי בדרכי החקירה על ידי בעלי התפקידים המנהליים להן מוענקות במקרים מסוימים סמכויות חקירה, ולהנחותם להזuir את הנחקרים ולהעמידם על זכויותיהם, לרבות זכות הייעוץ, לאור העובדה כי אותן הודעות עשוות להידרש בהמשך גם במסגרת הליכים פליליים ואף להוות יסוד להרשה.

גם מבחן מהותית - לא אמרו להיות הבדל בין הודעה אותה מסר נחקר בפני חוקר משטרה לבין הודעה אותה הוא מסר בפני איש מרות אחר, ועדה או כל גוף שהוסמך על-פי דין לעורך חקירה בדבר, וראו כי הודעות אלה תימסרנה אף הן לאחר אזהרה מתאימה והולמת, וידוע הנחקר בדבר זכויותיו.

31. התוצאה היא כי ההודעה מתקבלת.

ההקלטה

32. הסגנור אינו חולק על כך שמדובר בחומר חקירה רלוונטי, אך הlion על כי החומר לא נכלל בין חומר החקירה שהועברו לעיונו עם הגשת כתב האישום נגד הנאשם, אלא רק במועד מאוחר למועד הגשת כתב האישום. ב"כ המאשימה הבירה כי מדובר בחומר חקירה חדש, שהגיעה לידיה עובר לפגישת ריענון אשר ערכה עם העד בסמוך לפני מתן עדותו בבית-המשפט. בנסיבות אלו, טענה ב"כ המאשימה כי פעולה כנדרש כאשר ביקשה לקבל לידיה את ההחלטה מיד כשנודע לה דבר קיומה,omid עם קבלתה העבירה ההחלטה לעיונו של הסגנור.

33. אכן יש להביע תמייה כיצד זה לא נודיע דבר קיום ההחלטה במהלך חקירת המשטרה, כשם שנודיע הדבר לתובעת במהלך פגישת רענון עם המפקח לקרה עדותו בבית המשפט.

עם זאת, ב"כ המאשימה פעולה כשרה עת העבירה לעיונו של הסגנור את ההחלטה מיד עם קבלתה מן העד. בנסיבות אלה, הייתה לסגנור הזדמנות סבירה לעזין בראייה, ולא נפל פגם המצדיק קביעה בדבר אי-קבילותה מטעם זה.

34. באשר לטענות הסגנור לפיהן גם ההחלטה בוצעה לאחר שבשיחה נמנע המפקח מהזהיר את הנאשם ולידע אותו בדבר זכויותיו, אפנה לקביעותי לעיל באשר לקבילותה ההודעה שנגנתה מן הנאשם, אשר כוחןיפה גם לעניין ההחלטה.

35. סוף דבר, הן ההודעה והן ההחלטה מתקבלות ומוסמנות ת/40 ו- ת/41 בהתאם.

המצוירות תשליך ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

הוקלט על ידי